

הראשון שבשנת

מאת
נורית ברזק

השוב במלחמה הזאת הוא שבוצר היתה בה לת מלחמה, אבל לא היו קולות מלחמה. וזה דבר גדול, אומר יוסי בשקט, מאור בשקט.

ב-16 בחודש ישב המ"ם יוסי בשקט הראשון שחצה את התעלה. היום הוא שוכב במחלקה הארטופדית בבאר-שבע, מחזיק גופו נוגה בבגס, משוחח עם מ"ם שבא לבקרו על קורות הטנק שלו, טנק עם היסטוריה.

כיום שוכב כל אחד מאנשי צוותו בבית חולים אחר. רקע השיחה - צעקות איר-מות מחדר הטיפולים, אך אחד מן ה"פצועים" בהדר לא מתרגש. התרגלו יוסי, בן עשרים וחצי, ליד פיוחורו בהר, בעל חוש הומור ציני ורגש אחר ריות ישראלי מאוד. אשתו הרה.

לכניית לעתיד? לטקס את הכתף ש"נפגעה. אחר-כך נראה... עבר לי סך הכל פגז בכתי. והוריד לי את היד והכתף ופתח לי את הצד. היד נשארה חלופה. פה השתילו לי וריד והפירו חיבור ב"מספרים. נפתחה לי הריאה הימנית. העצמי הזה בלי דם, ללא נשימה, ותוך יום וחצי העמידו אותי על רגליי".

הגם הוא שהיד עוברת. הרופאים ממש נבלאים.

בששת הימים היה צנחן והתגלגל להיות טנקיסט, תחילה בעל-כורח, אחר-כך - בכל האדם.

לבס ברחוב קשה לנחם מה קרה ומה היה קורה אילו... גם לי קשה. הייתי בשטח. אבל בתחלה התרגשתי הייתה שיוודות פקודת גריליות... משענו גם בדת סיסמאות שפעו באוויר, לנחם, לכוונת. לשבור... סיסמאות שנשכרו על התאניים שלנו בלבד.

אחרי זה התפטר המצב. ארבעת ה"ימים הראשונים היו קשים מאוד. הנה ארגונת שלנו היתה גרועה. תנוס לא דפק. איש הכלים והירידה למטה לא היו מאורגנים כראוי. הרבה דברים היו חסרים. פריטי ציד. הורגלו לעבוד בצור רה אחרת. זה לא התאים לנו."

תחילה פעלה התחנה ויחדו בניקוח המר-כיתה. החברה עבדו יום ולילה. הם, תרנו על-ידי חייר רוח היה משוגע. ישנו מצרים בתוך שחזת והסתכלו איך מס' הערים עליהם. לא זוה. לא ברחו. כל המסימה של אגחון באים, יורים מרוחק, מסתערים והחיר יקום ויברת...

הוא לא ברת. הוא ירה מטוח 20-30 מטר ופגע בכנסים ביניים והתחילו לקבל 'מכל טוב'. זו היתה הפעם הראשונה שלנו פשוט לא עבדו.

השוב הראשון היה מוכה וצריך היה להתאמץ כדי לתקוף את החילום, ולמשך האמת גם את עצמי. בתחילה לא היתה הצלחה ממשית. אולי פה ושם, אולי כשי היינו על חילון 32 הברכה.

לכל השבוע לא יצאו מולנו טנקים. נלחמו רק בחי"ר. זה היה קשה בסוף השבוע הצלחנו למשוך מולנו טנקים. מול היחידה שלי יצאו שני גדודי טנקים מצ"ל. הפלוגה שלי עמדה ראשונה ובע' כור שעותיים שלוש דלק 45 למיד טנקים שלהם. לכוונתנו לא נגרמו אבדות".

הוא אישית חלוק 15 טנקים, אבל ממרר לציון שבטנקים העברתה היא עבר' דת צוות. "כל צוות וכל חייל תרמו מעל ומעבר".

המוראל הלח לעלות ובוטחו אותו יום יכול היה יוסי להיות חייל פז ממש, לראשונה מאז יום השחרים.

בשבוע השני, ב-15 בחודש התחלנו לוח לצלחה. לא היינו מתוכננים, אבל יצא שאנחנו אובדנו את הכוח. הצנחו עם דמדומים. משט טנקים היה יוכח גדול, שקלטתי ממנו שמחות וחיים גם בקשר.

כל אחת לילה התגבל קרב קשה והייתי דח קשה אותו הרגיעה למקום הצליחה נמש. בין השיחות".

אני כל הונן נסעתי ראשון ושאלו אם אני בטוח שאני יודע לאן אני נוסע. בכך הכל די השתתי. אם אור ראשון התחלנו.

יוסי עבר בדוברת הראשונה והיה נר-

גש. רצה לתת פקודה חגיגית, אבל ה' תנאים לא איפשרו. הטנקים עברו ועוררו לצנחנים שתפסו את ראש הגשר לטהר את האזור.

ביום הראשון שעברנו לא היתה גבורה ולא סיפורים. היה פשוט קל. המצרים לא הבינו מה קרה". לפני שהכל התי-חיל דאג יוסי.

התאורית אמורת, שמי שתופס את ראש הגשר הוא בשביל הספר. נשאר רק להיסטוריה. אבל היה בסדר. אני כמש מרגיש את זה ככבוד שנחנן לי לעבור. זה אחרי המעבר לא ביישתי. זה היה רגע היסטורי. היו הרבה חיילים מסביב. התחל צלמים והכל. לא היתה ארטיסטיקה. אלה איזה שקס מזור. כאילו פסטוראלי.

אחר-כך, על הזברה, אני שש לי כאילו באיוו סירה. רציתי לתוריד את האנסנה ושיצלמו אותי. כאילו אני דג דגים עם חכה. ערב לפני זה אספתי את כולם וישבנו על המפתח וברדנו כל ציר, כל תעלה, כל פגע. ישבנו עם פנסים ועישנו גיטוח מדוקדק, שלכולם הייה ברור מה קורה בחד השני. המורכבות שם גדולה מאוד. ואמנם, העימות היה תועלת. היתה הרגשה שהו חיוב הצלחה. שזה הפתח.

בלשלב מאוחר יותר הצטרפו אלינו עוד כמה טנקים. בסך הכל היינו כוח לא גדול. בסביבות הצהריים נתנו לנו אישור לרוץ מערבה. על כביש הווי-סטאר איך קאחיר. זה היה ממש משונה. איך כוח-מיסימה לא גדול רץ קדימה תחילה כ-25 ק"מ מערבה. אחר-כך צפונה. כמעט בלי התקלחות".

ההרגשה היתה שרק בקשר לכולים לצפור אותנו מונעו לקאחיר. המצרים לא הבינו מה קורה. אגחון לא ידענו מה המצב מאוחר. כמה עוברים או לא עוברים. לקראת ערב הורטו אחרי ש' עשינו כ-250 קמ"ר מעבר לתעלה, ועשינו מה שרצינו בלי שנתנו לנו שום הגברות".

המצב ביום הראשון היה כליכך טוב, שמיחיתה הירשחת לעצמה לגרוד במשך כל היום תוך כדי התקדמות והתקפות, אחד הטנקים שהתקלקל. היום השני היה שונה. תחילה לא

נתנו לנו אישור לוח. התפרסנו קצת ושמרנו על המצרים". כוחות מצרים הלחו לנו, והפעלה ארטיסטיקה מצרית. פריז קרבות.

אחד הצהריים הלחו לעלות עלינו נר' חוז גדולים. אני נפגתי כנראה בבת פזי בטנק. כמו כל הגיבורים האידיוטים. ונכרתי נמצא מישהו שהיה יותר פוזלח ממני והצליח להכניס לי פגז. כנראה של ניס. למולי לקח לי רק את הכתף. היד נפגעה ונשארה תלויה. לקחתי אותה והכנסתי להלופה. שלא היפול.

דבר ראשון קיללתי שנפגמתי ושי לא הצלחתי לדפוק את מי שדפק אותי. אחר-כך דאגתי שמישהו יקח את הפיקוד במקומי. הבנתי שאני מהמשתק יצאתי. לא היה היחיד שנפגע בטנק. הצוות לא איבד עשתונת ומייד לפגוח את המפקד. "למרות מכלל העוים הרגשתי טוב כי כולם דאגו רצון והיעניו היה לי נופתי".

הוא עוד זוכר, שהרופא הכניס לו מורפיום ביד ומישחו שאלו את הרופא: "לאן אתה מוריק, אתה לא רואה ש' היד לא מובחרת?" כשהתשרר כבר היה בבאר-שבע.

עתה, על רקע סידרה חדשה של צע' קות מחדר הטיפולים, הוא עורך סיכום ביניים. "הסדרים קיבלו מכה קשה מאוד בשבת. חיילי הפלוגה שלי חלקם נלחמו בשעות חמים וכולם נלחמו בלחמת ה' התשה. לצעירים שבסדרים לא יצא להילחם אף פעם. הם חספו מכה היא הרבה נפגעים. הם ראו את הצבא ה' ישראלי נסוג, והוא נסוג ביום הראשון. זה ראו את המעוזים נופלים.

גם, אגחון חספנו בתחילה, אבל יצא לנו גם הצלחה את התעלה וגם לראות מצבים שונים. יצא לנו להילחם הרבה, ואם יעשו סיכומים כמה קילומטרים, נסענו איד פעלנו, כמה טנקים השמטנו, אני תושב שחילי פעלו יפה, מעל ר' מעבר למצופה.

אני חושב שתחילתם שלי נצחו ב' מלחמה. הם נלחמו טוב. לא נשכרו ב' שעות הקשות. הם נכנסו לקרב 15 ק"מ ממרחק לתעלה וגמרו אותו 25 ק"מ מ' מעבר - זה נבחן.

עם שבויים מצריים

מאת תמר אבידן

...טוב, היינו מוכרחים".

השבויים המצריים הפגזים היו מאושר פנים בצורה מרווחת, אך חדידים ניכרו בהצד אנגליטי פריחים. קומסאות שוקלות ציורי ילדים ושאר פריטים תגודשים ארוזימית של פצוץ ישראלי.

צברים משבוי לשבוי, כולם טטורי זקן. יש ביניהם שחמים ומקורול שיער ה' שכיבים לא-שניע, מבטם תקוע בתקדק. יש ביניהם בוררי פנים ללא כיסמן חילר מוחל, מכורבלים במיטה, משענים וילדים מפכי תודה אל הצוות הישראלי.

כוח הוא סרן אנאר וקדי המכ מוכש ריד. הוא פוזל בכוינות קשות ועיניו פבורות מדיבר-פמי. הוא עושה מאמץ לשבת במיטה-מפרי כיד והפל עלידי טיל ביזמה-הראשון של המלחמה. גיזול יחיד מכין עשרים ועשנים איש שהיו עמו במפוק.

היכך נאספתי עלידי חיללים היה ראלים. לא יחרתני לצצמי שזה ייתה כד. המיד פחדתי מן הישראליים אמרו לי שהם רעים", הוא אומר באנגלית בסיסית, "עכשיו נוכחתי שהישראליים הם נפלאים. אני אהבב אותם על כל מה שעשו למעני".

חסרו, בן עשרים ושש, הוא בוגר אוניברסיטה. משרת שלוש שנים כצבא בש' ראב לילד בן שנתים, מתגורר לא קאחיר. "שמחתי שסיפרו לי על הסכם הססת-האש. זה מקרב את חילום. אני שונא את המלחמה. אלוהים לא לנו את החיים כדי ליהנות מהם, לא להרוג אחד את השני".

השבויים מתרגשים על שבאים לשווח עם. הם אמרו לי מה שאמרו לי בגימם. שאני כתבת מלחיות אמריקנית. לכשהעמדת אתם על משענה גיבנו ב' רגע של דומיה.

מן קצר לפני שנמסרה לפצועים המצרים ה" שבויים הודעה בדבר החזרתם הביתה נגש" תי בנית-חולים במרכז תאריך עם שרן עדל מוסטפא חסן עלי, טיוס טון.

הוא כווי קשה. מסופו והפל, לדבריו, עלידי, "משנאמס". שבעה-עשר האנשים שהיו בו נהרגו ותוא תגוצול היחיד. המי' שה ימים ניסה לתגעי אל התעלה בחזילה. - האם הכוחות שלך, לא ניסו לחלץ אותך?

הוא משתקט מתשובה: "טנק ישראלי גילה אותי אחרי שהסתחרתי בימים ובי לילות וחלתי על ארבע".

- האם כך היארת לעצמך את הוחס מן הצד הישראלי?

"לא, בהחלט לא".

למה?

"משנאנחנו במלחמה".

- האם שניתה דעתך על ישראל?

"היינו מוכרחים לצאת למלחמה נגד ישראל. מפני שזו ארצנו".

הסיס הרוקן, בן עשרים ושש הוא אסיר תודה וחברותי (ברגע). הוא בוגר אוניברסיטה ותושב קאחיר. "הייתי כחי קשה מאוד. הרופאים פה ריפאו אותי בצורה יצאת מן הכלל. לעולם לא אשכח זאת".

מה דעתך על הסכם הפסקת האש?

"אני שמח, כי דבר זה יביא את ה' שלום, ותשולם יחיה דבר נפלא, כי נקבל חזרה את שחינו. אנחנו לא רצינו את המלחמה הזו".

- מי התחיל בה?